

Stylistika v teorii a praxi

DÚ - "Popis" - popište cestu do své (základní) školy OČIMA CHLAPEČKA Z PRVNÍ TŘÍDY. Rozsah +- půl stránky

Je pondělí 6:30. Zvoní budík a já musím vstávat do školy. Vůbec se mi nechce. V 6:45 vcházím do koupelny k ranní hygieně. Chvilku mi to trvá a maminka na mě už volá, ať spěchám, že jinak přijdu do školy pozdě. Okolo 7:00 začínám tedy snídat. Vždy mám připravenou snídani a vedle toho i svačinu do školy.

Z domu vycházím v 7:30. Bydlíme v rodinném domku s mými prarodiči. Babička na mě vždy dohlíží, když odcházím z domu, abych nic nezapomněl. Do školy chodím pěšky, protože to mám kousek. Musím však dávat pozor při přecházení silnice. Ve stejné ulici bydlí i můj spolužák, který na mě čeká vždy na rohu ulice. Potom je cesta příjemnější a jdeme do školy spolu. Cestou do školy míváme novou hasičskou zbrojnici, kde jsem již zažil ranní výjezd hasičských vozů. To byl ale zážitek! Škola stojí ve středu vesnice u frekventované silnice, kde každé ráno dohlíží na dopravu policisté. Nedaleko od školy je totiž průmyslová zóna, odkud vyjíždí a kam přijíždí hodně nákladních vozidel zrovna v době, kdy děti chodí do školy. Musím tedy dávat bedlivý pozor při přecházení silnice. Sotva ji přejdou, tak jsem u vchodu do školy, kde na nás čekají ostatní spolužáci a

Dnešní cesta do školy

Bydlíme kousek od školy, takže můžu chodit sám. A to je dobrý. Chtěl jsem si vzít svoji koloběžku, protože Péťa, co s ním sedím, jezdí do školy na koloběžce. Ale taťka mi to zakázal. Přitom on do práce autem jezdit může, tak proč já nemůžu. Zato jsem si musel zase vzít čepici od babičky Heleny. Nelíbí se mi, protože je holčičí, s červenou bambulí, ale maminka říká, že mi moc sluší, a hlavně musím mít teplo na hlavu. Ale večer v kuchyni maminka taťkovi řekla, že ví, že ta čepice je holčičí, ale že by babičku Helenu mrzelo, kdybych ji nenosil. Takže nevím.

Do školy se jde parkem a to je ze všeho nejlepší, protože můžu šoupat nohy v listí, které tak hezky šustí. Babička Helena mi vždycky nadává, ať nezdržuju a jdu jako hodný chlapeček, tak schválně šloupnu do kaluže nebo bláta, abych byl zmazanej jako prase, jak říká taťka. On si myslí, že šeptá, abych to neslyšel, protože sprostý slova se neříkají, ale já to slyším vždycky. Třeba prase není tak sprostý. Už vidím Péťu, jak na mě čeká na rohu, i s jeho krásnou modrou koloběžkou. Až budu velkej, tak si budu jezdit, čím budu chtít.

Moje cesta do školy

Ráno mě máma vzbudí a řekne mi, co si mám oblíct. Venku je zima, tak mi nakáže, abych si zapnul bundu. Jako by snad mohla vědět, jestli je mi teplo, nebo zima. Než dojdu na zastávku, je mi samozřejmě vedro, tak si bundu stejně rozepnu. S bráchou čekáme na autobus, furt mi něco říká, ale já ho neposlouchám. Pořád se s ním nebavím po tom, co mi včera udělal. V autobuse má naštěstí pár svých kamarádů, tak se s ním nemusím bavit. I já tady mám svoje kámoše. Soutěžíme spolu, kdo dýl vydrží stát bez držení. Tahle soutěž mi docela jde. Vím totiž, jak si správně stoupnout. Ale na Karla pořád nemám, ale to je tím, že je starší. David má nový mobil a stáhnul si do něj parádní hru, tak zbytek cesty koukám, jak je v ní nemožnej. Já bych to určitě uměl hrát líp, ale na tom svém krámu to fakt nerozjedu. Snad dostanu od Ježíška nový. Už musíme vystupovat. Škoda, že autobus nezastavuje až před školou, takhle musíme do toho šílenýho kopce. Komu se má po ránu chtít tak moc chodit?! Konečně jsem ve škole. Nechápu, proč zrovna moje třída musí být mimo hlavní budovu. Takhle vůbec nepotkávám svoje kámoše devátáky. Jsem tady mezi samýma prátama. Šatna je strašně malinká a Helča se příšerně roztahuje, takže nemám skoro místo na svoje věci. Blbá bunda, venku takový teplo a já musím mít bundu! Ještě ke všemu se mi zasekl zip. Musím ji přetáhnout přes hlavu. Snad to mamka opraví. Jdu do třídy. Už jsem skoro ve třídě a paní učitelka mě posílá zpátky, abych se přezul. Achjo, já zase zapomněl! Tak, hotovo. Už se těším, Radovan má dnes donést to hustý auto, který dostal k narozkám. Tak snad mi je chvílku půjčí.

Cesta do základní školy mýma očima v první třídě

„Tak a je to tady. Dnes nadešel den D, poprvé půjdu sám. Poprvé půjdu sám bez maminky pěšky do školy.“ Takové myšlenky mně poletovaly hlavou, když mně maminka před domem dala pusku na čelo a odjela do práce. Vydal jsem se tedy rovnou za nosem a doufal, že se mně cestou nic hrozného nepříhoda. První překážkou na této anabázi, byla hlavní silnice, protínající naše město přesně v půli. Šikovné děti se však aut bát nemusí, chodí přece přes přechod. Zmáčkli jsem tedy znamení a čekal, až se na semaforu objeví zelený panáček, který chodcům povolí jít dál. Trvalo to několik vteřin a pak se to stalo. Zelený panáček pro chodce vyskočil v celé své kráse a mně to udělalo obrovskou radost. Řidiči kolem jedoucích aut však takovou radost zdá se neměli. Neviděli žádného panáčka a zeleného už vůbec ne. Jejich semafor byl sytě červený a oni proto museli zastavit. Někteří se za volantem trochu vztekali. Nevím ani proč. „Ach ti dospělí, nikdy jim moc nerozumím. Až vyrostu, určitě takový nebudu.“ Přešel jsem tedy silnici na druhou stranu a zamířil vesele k lesu. Cestu jsem samozřejmě znal, protože mě tudy maminka pravidelně vodila. Ale jít s maminkou za ruku nebo sám, to byl panečku rozdíl. Prvně jsem se cítil jako hrdina, ale veškerá nebojácnost byla tatam, když se přede mnou vynořil hustý les, úplně jako z knihy džunglí. Nemusel jsem samozřejmě chodit mezi stromy, ale cesta ke škole se vlnila po jeho okraji. Chodník v tomto případě představoval pomyslnou hranici mezi civilizací a divočinou, protože několik metrů od něj se již tyčily první stromy. Třetáci rádi o velké přestávce vykřikovali, že v tom lese žije strašidlo, co má rádo malé děti k obědu. Nikdy jsem tomu nevěřil a ani se toho nebál, ostatně maminka by dokázala nabančit i tomu největšímu strašidlu. Tím jsem si jistý. Ale teď tady maminka nebyla a já musel jít sám. Potkával jsem sice cestou různé lidi, babičky, dědečky, maminky s jinými dětmi, ale bez svojí vlastní maminky jsem si připadal trochu nejistě. Proto se mně ulevilo v okamžiku, kdy se cesta od lesa stočila směrem ke školnímu hřišti. A za chvíli se již přede mnou vynořila majestátní budova naší základní školy. Měl jsem z toho takovou radost, až jsem si na místě poskočil. Rychle jsem vběhl do šatny, popadl bačkory a utíkal do třídy seč mně síly stačily. Na schodech jsem se slovy „Dobrý den.“ málem porazil pana školníka. Trochu se na mě asi zlobil, ale tento den byl pro mě speciální, takže mně to bylo úplně jedno. Byl jsem už velký kluk, co do školy chodí sám. „Hurá na první hodinu.“

Do školy chodím s Verčou. Verča je moje sestra. Chodí už do třetí třídy. Já budu taky někdy chodit do třetí třídy. Z domu vyjdeme zadním vchodem. Jdeme rovně přes dvorek, kolem hřiště. Odpoledne hrajeme na hřišti vybíjenou. U klepače za hřištěm odbočíme doprava a sejdem z malého kopečku. Na konci domu odbočíme vlevo a projdeme kolem žluté budky. Tatínek říká, že se ta budka jmenuje trafostanice. Jdeme po chodníku pod parkovištěm. Chodit po parkovišti nám maminka zakázala. Vpravo od nás jsou dvě vrby, ale není na nich vodník. Na vedlejším dvorku jdeme rovně a trochu do kopce. Tady se mi líbí, tady mají kolotoč. Na našem dvorku máme akorát dvě hřiště, pískoviště a houpačku. Ale na vedlejším dvorku mají zase jenom jedno hřiště. A to je navíc menší než to naše. Na konci vedlejšího dvorku už začíná školní zahrada. Na zahradě je velký stůl a lavičky. A taky velký dřevěný hrad s klouzačkou. A taky tam rostou stromy a keře. A bydlí tam Erik. Erik je pes pana školníka. Je to náš školní pes. Hned u školní zahrady je třetí dvorek. Ten je jiný než náš a vedlejší. Je tady jenom jeden zatočený dům. Tady mají jenom hřiště a vysoké prolízačky. A mají jenom jeden klepač. Na našem dvorku máme tři klepače. Na konci třetího dvorku zatočíme doprava a rovně dojdeme ke škole. Tam se musíme s Verčou rozdělit. Na zemi jsou nakreslené čáry, aby každá třída věděla, kde má stát. My stojíme hned u dveří, za náma jsou druháci a třetíáci až pak. A potom vyjde pak školník a my a druháci můžeme jít do šatny.

Praktická stylistika

Popis cesty do školy očima chlapce z první třídy

Já se jmenuji Pavlík Novák a jsem už velký kluk, jak říká maminka. V létě, když ještě nebylo to hrozný vedro, jsem měl narozeniny. Už je mi šest roků, takže jsem už dost velký, abych mohl chodit do školy. Každé ráno mě maminka vzbudí a já se sám obleču, vyčistím si zuby a obleču si, co mi mamka nachystá. Když máme čas, jsou na snídani křupínky s mlíkem, které mamka se ségrou dělají občas o víkendu v troubě. Vždycky sedím u trouby a čekám, až budou hotové, abych je mohl ochutnat. Když musíme pospíchat, tak máme na snídani chleba. Mě to nevadí, ale ségra Lucka se vždycky vzteká, protože chleba ze včera nemá ráda. Lucka chodí do třetí třídy a mě říká, že jsem proek, když chodím teprve do první. Ale já za to nemůžu, chtěl jsem chodit do čtvrté, abych byl větší než ona, ale mamka se smála a říkala, že musím nejdřív do první. Ach jo. Do školy chodím u nás v Šitbořicích, což je taková docela velká vesnice. Ráno musíme jít s Luckou spolu, aby se mi prý něco nestalo. Sice nevím co, ale maminka mě samotného nepustí, i když se Lucka vzteká, někdy i hodně. Šla by ráda s holkama, co bydlí kousek od nás. Nechápu proč, ukazují si pořád něco na těch hnusně růžových telefonech a furt se hihňají. Brrr. Když se mi ráno podaří Lucku popohnat, tak jdeme dřív a ty její kámošky předběhneme. Lucka mi nadává, že jsem otrava, ale já utíkám, ona musí taky a mám od nich klid. Občas se mamka nebo taťka ráno zdrží a jdou se mnou do školy místo Lucky. To musím já nebo Lucka být večer moc hodný a dlouho prosit, ale je to pak super. Vždycky si se mnou povídají, nemusíme jít s těma holkama a nesmějí se mi, že se těším do školy. Chodím tam teprve chvíli a sedím vedle Honzika, co se s ním kamarádím už od školky. Honzík je prima kluk. Je s ním sranda a odpoledne spolu chodíme ven. Ve škole si taky hrajeme, hlavně o přestávkách, ale i s paní učitelkou v hodině. Je na nás moc hodná a hodně si povídáme nebo kreslíme. Do školy chodím rád, ráno není moc teplo ani zima a už jsou všude barevné listy a kaštiny a ořechy. S Honzíkem je sbíráme, ale jenom odpoledne, aby se nám holky nesmály jako minulý týden ráno. Mamka ani táta se mi kvůli tomu nesmějí a maminka mi slíbila, že až budu větší, budu moct chodit do školy ráno sám. Bez Lucky. Doufám, že to bude brzo, protože bych určitě trefil sám už teď, ale ještě budu trénovat. Před domem projdu parkem, pak jdu po chodníku, potom přes park a pak po chodníku kolem zastávky. Pak jde chodník doleva a já taky a u školky nejdu kolem školy, jako když jsem tam chodil, ale jen doprava a do kopce ke škole. Doufám, že už brzo budu moct chodit sám, až ještě trochu vyrostu. To bude super.

Cesta do školy – očima chlapečka 1. třídy

Každé ráno mě do školy budí moje maminka, protože sám bych ještě nevstal. Umyju se, sním nachystanou snídani a jdu do školy. Školu mám u nás na vesnici kousek od našeho domu, proto můžu chodit sám, bez rodičů. U obchodu mě čeká ještě můj kamarád Pavel a zbytek cesty jdeme spolu. Musíme dávat pozor na auta a taky si nesmíme moc hrát, protože bychom mohli dojít pozdě do vyučování, to už se nám totiž jednou stalo. Škola není od mého domečka daleko, to je dobře, chodit pěšky mě totiž moc nebaví. Nejlepší je, když potkáme starší děti ze školy. To totiž s Pavlem posloucháme, co si vyprávějí a někdy je to opravdu zábava! Musím říct, že cesta do školy je zábavnější než ze školy, to mě totiž vyzvedává maminka z družiny a jedeme domů spolu a to jsou pořád nějaké otázky typu: „Jak ses měl?“, „Cos dělal?“, „Máte nějaké úkoly?“, „A co svačina? Je sněžená?“... no hrůza. Už se těším, až budu starší, to budu chodit už úplně sám a až budu na střední škole, budu jezdit dokonce autobusem!

Cesta do školy

Každý ráno chodím do školy. Občas je to tam sranda a někdy ne. Musím tam chodit, ale aj jsem se těšil. Ve škole máme hodnou paní učitelku, ale občas se zlobí. Když jdu do školy, musím se nejdřív nachystat a obout a oblíct a vzít si jídlo a pak jdu ven. Venku máme auto, modrej Peugeot. Zním všechny auta, hlavně ty velký. Taky tanky. Mám aj plastovýho tanka, se kterým střílím. Pája má taky, ale je menší, můj je nejlepší. Maminka mi vždycky říká, ať si zapnu pás, ale někdy si aj vzpomenu sám. Když jedu, koukám na další auta, mám vždycky radost, když je poznám. Tam je Marek! Sedím sice s Pájou, ale aj s Markem si hraju. Hlavně nikdy ne s holkama. Žádná z holek tanka nemá. Ani je nebaví střílet. Mamce říkám ahoj v autě, aby se mi ostatní nesmáli. Já bych se jim nesmál, ale oni mně jo. Vždycky před školou musíme čekat, někdy dlouho a někdy ne. Marek tu bývá dřív, ale občas jsem tu dřív já. Pak ještě čekáme na Páju, kterému to vždycky trvá. Někdy dojde aj úplně pozdě a paní učitelka se zlobí, ale jemu je to jedno. Nechápu proč se musím přezouvat, učitelky taky chodí v botech.

Moje cesta do školy začíná každý den stejně. O půl osmé stojím připravený u dveří s aktovkou na zádech a loučím se s maminkou. Vycházím ze dveří a scházím ze schodů. Předposlední schod přeskočím, protože se kýve, když se na něj šlápne, a to nemám rád. Jdu z kopce dolů po chodníku, který je celý rozbitý od toho, jak na něm parkují těžká auta. Procházím kolem kulatého plotu, který mi připomíná velké zakroucené preclíky. Na druhé straně naší ulice se nachází předzahrádky, které jsou vždy hezky upravené. Je tu však jedna, která vypadá, jako kdyby na ni pan majitel zapomněl.

O pár kroků dál po pravé straně už začíná budova základní školy. Ta ale patří druhému stupni, kam budu chodit až za dlouhou dobu. Kolem této budovy parkuje mnoho aut. Nejvíc se mi líbí červená Kia, která patří naší paní učitelce. Ještě mi zbývá přejít silnici. Musím se dobře rozhlédnout, jestli něco nejede! Přecházím směrem ke školnímu hřišti, na které chodím moc rád. Seběhnu schodiště u hřiště a vydám se směrem dolů kolem nízké kamenné zídky. Po cestě si ještě zaskáču panáka, který je namalovaný žlutou barvou na zemi před školou. Tam, kde končí zídka, zahnu doprava. U vchodu do školy už vidím Vašíka, jak na mě čeká, abychom spolu mohli jít do třídy.

Cesta prvňáčka do školy

Jmenuji se Basil a chodím do první třídy. Babička mě každé ráno vysadí na zastávce Klusáčkova a já pak jdu sám do školy. Ze začátku se mnou babička chodívala, ale prý ji bolí nohy a taky hodně kouří a já pak smrdím po cigaretách, jako ti kluci tam na rohu. Chodí na druhý stupeň a kouří skoro každé ráno tam u popelnic cestou. Těm se vyhýbám a raději chodím po druhé straně chodníku. Jednou na mě něco křičeli a potom jsem chodil zadem tak půl roku. Teď zas chodím normálně a oni už si mě nevšímají. Takže když jdu, jdu rovně přes přechod a pořád dál. Je tam takový park a ještě jeden park je u školy. Do parku ale nejdu, jdu pořád rovně, až dojdu na velkou křižovatku, kde jezdí hodně aut. Tam jdu doleva a přeji silnici. Tam už ti kluci nevidí, je to daleko a taky tam stává policajt na přechodu a zastavuje auta. Ale z policajta mám taky občas strach, je docela velkej a nosí pistoli. Ale zase po mně nikdy neřval jak ti kluci, tak je to asi v pohodě. Vždycky kolem něj rychle proběhnu a je to dobrý. Takže přeji další přechod a jdu kolem parku u školy. Za ním jen stačí zahrnout vlevo a už tam jsem.

Cesta do školy očima chlapce z 1. třídy

Do školy chodíme s maminkou pěšky. Cesta je dlouhá, maminka říká, že skoro celý kilometr! Když ráno odcházíme do školy, musíme nejdřív pořádně zamknout dveře. Potom jdeme po příjezdové cestě od našeho domu na chodník a vydáme se po něm na cestu do školy.

Nejdřív jdeme trochu do kopce kolem parku se stromy. Je v něm také lavička, kam si čas chodím na chvíli sednout při cestě ze školy. Za parkem už stojí řada domů a také autobusová zastávka. Vedle zastávky stojí Dělnický dům, tam chodíme s maminkou do kina pohádky. Od Dělnického domu jdeme zase z kopce. U cesty stojí bílá kaplička se soškou panenky Marie. Večer, když je tma, kaplička moc hezky svítí. Za kapličkou musíme přejít mostem – maminka mi vždy říká, abych dával pozor a pořádně se rozhlédl. Dál přejdeme mostem pod dřevěným zábradlím přes potok a kousek za ním se dáme doleva a projdeme kolem hezkého domku – obchodu U Fialů. Občas se tam s maminkou zastavíme koupit něco ke svačině. Paní prodavačka mi vždycky dá bonbón a usměje se na mě. Za obchodem je křižovatka, kterou se dáme doprava a jdeme po ulici do kopce. Tahle ulice se mi líbí, domy jsou tu pěkně rozestavené. V jednom z nich bydlí malá holčička s babičkou, která mi každé ráno při cestě do školy dává. Hned vedle jejich domu pak mají před barákem na trávě udělané z květináčů dva stromky. Ti jsou vždy ozdobení podle toho, jaké je roční období. Zrovna teď tam mají listy, červené a malého draka. Je to moc hezké. Když vyjdeme na kopec, jsme u parku s listnatými stromy. Teďka už stačí projít tímto parkem a na jeho konci stojí naše škola. Je to velká oranžová budova.

Maminka mě doprovodí až ke schodům, které vedou ke vstupu do školy. Rozloučíme se a já už jdu za svými kamarády do šatny a třídy.

„Adame, vstávej,“ pohladí mě maminka po tváři, „je půl sedmé.“ Otevřu oči. Radši hned, nebo by mě maminka začala lechtat a to já po ránu nemám rád. Dojdu se umýt, obleču si oblečení, které mi maminka připravila na židli, a jdu do kuchyně na snídani. Po snídani si dám do baťohu svačinu, kterou mi maminka připravila, a jdu se obout. Achjo, maminka mi zase připravila ty tenisky s dlouhými tkaničkami. Obyčejné tkaničky zvládnou zavázat rychle, ale tyhle nemám rád. Maminka mě pořád popohání, abychom nepřišli pozdě. Ona se zřejmě do práce těší, ale mně se do školy nechce. Ale vzpomenu si, že zítra do školy nemusím, protože bude sobota. Rychle si zavážu i druhou botu a vyběhnu za maminkou ven.

Maminka už na mě čeká u auta a v ruce drží cestovní hrneček s kafem, protože bez něj by to ráno po městě určitě nepřežila, jak říká každé ráno tatínkovi. Otevře mi dveře, počká, až si sednu a zapnu si pás, pak zavře dveře a sama taky nasedne. Jedeme. Na rohu ulice vidím pana Nováka s Puňtou. O kousek dál vidím Petra a Pavla, jak nastupují do auta. Jejich tatínek jim něco říká a ukazuje si na hodinky. Asi se klukům taky do školy nechce, stejně jako mně.

Už jedeme po hlavní silnici, všude je plno aut a všichni na sebe troubí. Hrajeme s maminkou naši oblíbenou hru, kdo jako první uvidí auto, které má třeba červenou barvu. Nebo zelenou, modrou, bílou, černou. Na chodníku vidím spoustu lidí. Někteří jdou pomalu, ale někteří utíkají. Asi taky chvátají do školy. Maminka pije kafe a říká, že takhle určitě přijdeme pozdě, že neví, co se to dneska s těmi lidmi děje, že to bude asi tím pátkem, protože každý už se těší na víkend.

Teď už vidím naši školu. Ještě ráno se mi do školy nechtělo, ale teď už ano. Těším na kluky, že si budeme zase o přestávce hrát, tak jako včera. A těším se, až budeme s paní učitelkou vyrábět papírové draky, jak nám včera slíbila. Maminka zaparkovala, vystoupila z auta, otevřela mi dveře a čeká, než vystoupím. Pak mi podá baťoh, dá mi pusu a říká, že mě dneska vyzvedne z družiny tatínek, protože ona musí být v práci déle. Ale že si k večeři uděláme něco dobrého a pak se podíváme na pohádku. Rozloučím se s maminkou a běžím do školy. Před vchodem jí ještě zamávám a jdu do šatny.

POPIS CESTY DO ŠKOLY, OČIMA CHLAPEČKA Z PRVNÍ TŘÍDY.

Je pondělí sedm hodin ráno a maminka mě budí jako obvykle, když jde do práce. Ale já vím, že dnešní den není obvyklý. Je to můj první školní den. Nasnídám se, umyju se a výjimečně si musím vzít svou krásnou košili. Přestože se moc těším, začínám být lehce nervózní. Maminka mi dává pusku na čelo a říká, že ten čas letí tak rychle, vždyť prý nedávno jsem se narodil. Bere mě za ruku a společně vycházíme z domu. Do školy. Poprvé jdu do školy.

Když se blížíme k budově školy, vidím všechny ty děti mého věku s rodiči. Jsou tu i starší děti, ty už jdou bez rodičů a evidentně i beze strachu. Jsem zvyklý nebývat s maminkou, vždyť ona musí pracovat a já jsem půlku dne ve školce, ale dneska mám strach a nechci aby mne opustila. Cesta utekla rychle, jsem zvyklý chodit tudy každé ráno s maminkou, když mě vede do školky. Tedy vedla, teď už mě vede do školy.

Když vejдем do třídy uvidím svoji učitelku. Vypadá velmi mile, snad opravdu bude milá. Třída je krásná. Je všude spousta barev, po stěnách létají papíroví motýli, nad tabulí se line celá abeceda a těch květin co tu máme! Mám moc rád květiny. Díky nim se hned cítím lépe. Jsem moc rád, že do třídy jdou se mnou i ostatní děti ze školky. S Kamilem jsme se dohodli, že budeme sedět spolu. Nikde ho nevidím a je mi z toho trochu smutno. Maminka mě uklidňuje, že určitě přijde. A opravdu! Kamil přišel.

Po tom, co poprvé zazvonilo, poprvé v mém životě, se nám paní učitelka představila a vysvětlila nám, jak škola funguje. Už jsem prý dospělý, takže se musím chovat zodpovědně a moudře. Asi teda nejsem dospělý jako maminka, ale budu se snažit ze všech sil. Všichni jsou moc milí a já si myslím, že se mi tu bude líbit.

Trochu jsem se té první cesty do školy bál. Ale teď jsem tady a je mi jasné, že to bude super. Že mě čeká ještě hodně srandy. A jsem za tu první cestu rád.

Ráno mě maminka probudí že už musím vstávat. Obleču si nachystaný věci a vycházíme. Do ruky dostanu snídani ať se po cestě najím. Držím se maminky za ruku má ji o hodně větší a teplou. Když jdeme po ulici dolů akorát začíná trošku kapat a já vidím na silnici žížaly. Moc bych je chtěl uklidit do trávy protože je můžou přejet auta a maminka mi to nechce dovolit. Neměl bych si prý zašpinit ruce a kalhoty. Stejně se o to snažím. Myslím, že jsem pár žížal zachránil. Potom už jsme na křižovatce a musím se chovat slušně. Musím dávat pozor a poslouchat abych nedopadl jako žížaly, říká maminka. Je tady hrozně moc aut který projedou a nezastaví. Nakonec se nám přece jenom podařilo přejít silnici a teď je před náma cesta parkem. Za chvíli budeme ve škole. Jak mě se tam nechce! Radši bych byl venku a hrál si s žížalama nebo doma s naším psem. To je ono! Chtěl bych být doma s dědou a s Valdou. Ale teď mě čeká psaní. Paní učitelka bude přísná protože mi psaní moc nejde. Taky se budu muset rozloučit s maminkou, je škoda že tam se mnou nemůže jít taky. Mohla by mi pomoci s tím psáním. Když přejdeme park jdeme přes most. Kolem jsou kačeny kterým se nechce do vody. Moc bych si je chtěl pohladit, ale to taky nesmím. Prý mají blechy. Most je dřevěnej a hodně vratkej a nesmím po něm běhat aby mi neuklouzla noha. Cestou přes parkoviště už začínám být uchozený, škola je z domu celkem daleko. Je mi líto maminky že musí jít ještě do práce. Už jsme před školou a je tady plno dětí a jejich rodičů. Je tady velký prostor kde si můžeme po škole hrát. S kamarádama se pozdravím pozděj teď jsem tady s maminkou a ona mě zavede do šatny. Tak už jsme ve škole. Zeptám se maminky kdy pro mě přijde. Až po obědě? Ne. Přijde pro mě do družiny, později. Budu si tam hrát s dětma a bude to fajn. Tak dobře. Rozloučím se s maminkou a jdu do třídy kde si musím sednout do lavice a dávat už pozor.

Jak chodím do školy...

„Brácha, vstávej, dělej!“ Každé ráno mě takhle budí moje ségra. Není to moc příjemný, protože většinou jen zakřičí a já musím chvátat. Ráno mi nevádí vstávat, ale chci se pak dívat na televizi, dávají animáky a to je super. Na telku koukám hlavně o víkendu, když teda zrovna nehraju fotbal. K snídani mám nejradši buchtu od babičky, ale i rohlík s marmeládou mi chutná. Snídani nám chystá máma, ještě než jde do práce. Jo kakao mám taky rád. Ráno pobíhá ségra po domě a pořád se převlíká, to nechápu. Já mám věci už nachystaný a jen si je oblíknu. A taky se maluje, asi chce být hezká. Pak jdeme na autobus. Skoro pokaždé musíme utíkat. Autobus nám zatím ujel jen jednou. To se pak tat'ka zlobil, že pro nás musel jet. Ale tat'ka je jinak super, hraje se mnou fotbal a vozí mě na zápasy, je s ním sranda. Od autobusu chodím do školy už sám, protože ségra chce jít s holkama. Nevadí mi to. Do školy to není daleko. Ráno i odpoledne chodím do družiny, tam je sranda, chodí tam moji kámoši, hlavně Radek. Většinou stavíme lego, nebo jezdíme s autama. No a pak jdem rovnou do třídy. Škola je fajn, mám rád naši paní učitelku. Zvoní!

Moje cesta do školy

Už půl roku chodím do velké školy. Nejdřív jsem chodil s mámou a tátou, teď už chodím jenom se starší sestrou a děčkama z ulice. Maminka říkala, že z domu bychom měli vycházet vždy ve čtvrt na osm, abychom to do školy pohodlně stihli. Většinou to ale kvůli sestře nestíháme. Ona ráno vždycky dlouho spí, a pak se ještě dělá krásnou. Nevím proč. Takže vycházíme chvíli po půl osmé, vyzvedneme postupně ostatní z ulice a letíme do školy.

Naše ulice je do kopce, takže se hned na začátek cesty pěkně zapotíme. Pak projdeme úzkou uličkou a jdeme zase dolu z kopce kolem letní zahrádky U Pohanky, kam v létě chodíme s tátou a mámou na limonádu. Pak už jdeme skoro celou cestu rovně. Nejdřív přes most nad potokem, potom kolem střední školy a bufetu, kde nám mamka kupuje snídani, když ji zapomene nachystat. Na tu střední školu budu chodit, až budu starší, říkal táta. Skoro na konci naší cesty je velký přechod, u kterého vždy stojí takový starý pán s oranžovou vestou. Ten pán nás převede přes silnici a popřeje nám, aby nás to v té škole bavilo. No a za přechodem už je kopec, na kterém stojí naše škola a spousta stromů. Jsou to listnáče, takže jsou teď holé, protože je zima, na podzim však byly obsypané kaštany. Od stromů většinou už s děčkama závodíme, kdo bude první ve škole. Snažím se běžet co nejrychleji, protože je většinou za minutu osm.

Cesta do základní školy očima chlapčka z první třídy.

Každý všední den vycházím z domu v půl osmé. Dám pusu mamince, zavřu branku, rozhlédnu se a přejdou silnici. Na druhé straně silnice na mě čeká můj kamarád Jirka se svoji starší sestrou Katkou. Naposledy se otočím, zamávám mamince a konečně vyrážíme do školy.

Přecházíme most přes Ponávku. Kousek od mostu je splav, pod který chodíme často s Jirkou chytat ryby. Pokračujeme parkem, kde jsou velké topoly a javory, na kterých jsou zavěšené houpačky. Máme chuť se rozběhnout k houpačkám, ale musíme vydržet až do odpoledne. Vycházíme z parku a podcházíme most pod železnici a dále procházíme dlouhou alejí, kde roste spousta javorů a kaštanů. Cestou sbíráme opadané barevné listí a předháníme se, kdo najde nejhezčí list. V listí jsou schované i spadlé kaštany a my s Jirkou neváháme a házíme je po Katce, která nám to s radostí oplácí. Přicházíme k zastávce autobusu, kde jsou další spolužáci a společně čekáme na školní autobus.

Autobus už veze spoustu dětí, a proto se vždy snažíme zabrat alespoň nějaké místo na sednutí. Cesta trvá asi deset minut. Jedeme do kopce okolo paneláků a kolem školky, kterou jsem ještě loni navštěvoval. Prokličkujme ještě další sídliště a už vidíme naši školu. Všichni se vyhrneme z autobusu a utíkáme do školy.

Ráno vstanu a maminka mě obleče. Pak mi dá jídlo a do sedmi se dívám na pohádky. Autobus jezdí přímo k domu a jezdí v něm i ostatní děti. V sedm přijede řidič s autobusem a odveze nás na takovou zastávku, u které jezdí hodně aut a kde musíme s maminkou dávat velký pozor, aby nás něco nezajelo. Pak jdem úplně hroznou dálku kolem nějaké kapličky a pak je tam školka, kam chodí malé děti. Pak jdem přes obrovitánský les, kde se da v zimě klouzat. Z toho lesíka už je vidět naše škola. Tam čeká pan školník a říká nám výsledky fotbalu. Všechny nás hromadně pustí a jsme tam.

Popis – Cesta do školy

Tak už chodím do první třídy. Maminka mě každé ráno oblékne, nasadí mi těžkou aktovku, ve které mám všechny důležité věci i s plyšákem Kubou a vyrazím do školy. Bydlíme až v pátém patře, takže musím chvíli čekat, než přijede výtah. Pak sjezu dolů a vyjdu ze dveří. Hned před domem máme velkou silnici, po které jezdí nebezpečná auta. Musím se pořádně rozhlédnout, jak mě to učili – doleva, doprava a znova doleva. Poté přejdu na druhou. Ještě jednou se otočím a zamávám směrem k balkonu, kde se maminka dívá, jestli jsem přešel v pořádku. No a pokračuji v cestě. Musím projít přes celé náměstí, kde v létě pouští ze země vodotrysky. To je potom legrace! Projdu kolem banky, za kterou vedou schody. Ty musím celé vyjít a pak jdu dál kolem lékárny až k dalšímu přechodu. Tady to ale nebezpečné moc není, protože po téhle silnici můžou auta jezdit jenom z jedné strany. A teď mě čeká to nejtěžší. Musím vyjít ten strašný kopec, který vede až do naší školy. Projdu kolem jiné veliké školy, které se říká gymnázium. Maminka říká, že až budu větší, taky tam budu chodit. Aspoň nebudu muset šlapat celý ten kopec. Na konci kopce stojí moc zvláštní kostelík, který je celý ze dřeva. Naproti tomuto kostelíku je už naše škola. Je také moc veliká a na střeše má takovou malou věžičku. Projdu hlavními dveřmi a utíkám do naší šatny, abych stihnul vyučování, protože paní učitelka nemá ráda, když někdo přijde pozdě.

Než odejdu z domu, musím se vzbudit. Potom si vyčistím zuby, vyčůrám se a posnídám. Oblečení mám nachystáno od maminky, a tak si ho obleču. Vezmu si aktovku, obuju si boty a odejdu. Musím zamknout dveře, aby se k nám nedostali zloději. Sejdu dolů po schodech. Pozdravím paní sousedku, která má hnědého psa Pepína a s kterým jde právě domů z nákupu, protože nese tašku. Pak vyjdu ven na ulici. Sluníčko svítí a ptáčci zpívají. Vydávám se do školy. Nejprve musím jít rovně a pak doleva, doprava u obchodu, kolem stromu rovně. Vždycky se ráno zastavím na hřišti, kde je houpačka, kolotoč i lanová dráha. Tady se každý den setkávám s Petrem. On je můj nejlepší kamarád. Spolu se pohoupáme a pokračujeme do školy. Musíme přejít silnici. Vždycky musíme jít po přechodu, to jsou takové čáry, které jsou nakreslené na silnici. Kdybychom šli kudy chceme, tak by nás mohlo zajet auto říká táta. Proto musíme čekat na semafor. Je to moc dlouhé a nebaví mě to. Když už konečně je zelený panáček tak s Petrem závodíme, kdo bude rychleji na druhé straně. Většinou vyhraju já a Petr je pak na mě nazlobený. Za přechodem je to do kopce. Do školy vedou tři schody. Škola je veliká a barevná a má 3 patra. Jak vejdem musíme do šatny. V šatně stojí školník a kontroluje, jestli máme přezůvky. Když je nemáme tak křičí. Školu nemám rád. Jen obědy jsou dobré. Proto tam chodím.

Popis cesty do školy

Achjo, zase pondělí ráno a já musím do školy. Maminka už na mě volá, abych utíkal, že přijdu zase pozdě. Tak se obuji, dám si bundu, nasadím tu těžkou kabelu a razím na cestu. Dneska je venku zima, už by mohlo začít sněžit, to bude paráda, až se s klukama budeme koulovat, a hlavně zkoulujeme Adélu, ta zase bude ječet a brečet. Já támhle na mě čeká Franta. „Čau Franto, jak se máš? Co si dělal o víkendu“. Tak jdeme spolu, musíme opatrně přejít cestu, jezdí tam moc aut. Minule se na mě maminka zlobila, že jsem utíkal a ani jsem se nepodíval, jestli něco nejede. Vedle u cesty je hromada listí, říkám Frantovi, že bychom do něj mohli skočit. Tak sundáme kabely a jdeme na to. To je sranda. Achjo, ale už musíme jít, tak nasadíme kabele a jdeme. Procházíme kolem autobusové zastávky a přecházíme kolem hřiště a už vidím školu, teď se mi tam už vůbec nechce. Zase budu jen sedět a poslouchat, co tam ta učitelka vykládá, ale mě to nebaví, chtěl bych zase do školky, tam jsem si jen celý den hrál. U školy vidím děcka ze třídy, tak na ně volám, ať na nás počkají. Franta se děsně loudá, křičím na něj, ať pospíchá. Stojí tam i uječená Adéla, má zase ty culíky, tak jí za ně zatahám, ať se lekne, hahaha. A už stojím před vchodem a vcházím do školy...

Dneska jsem šel poprvé do školi sám. Nebilo to daleko. Ale boleli mně nohy. Vyděl sem spoustu vjecí. Třeba kočičku. Šel jsem parkem kde bila paní s pejskem. Za parkem sem musel přejít silnici. Maminka mně učila, že se musím rozhlídnout. Prvně do prava a pak do leva. Aby mně nepřejelo auto. Taky tam stála paní policajtká. Když mě viděla, zastavyla auto, co zrovna jelo. Tak sem mohl přejít. Za přechodem sem odbočil do ulice a vizvedl sem Elišku. Eliška je moje kamarátka, co s ní sedim v lavici. Pak už sme šly do školi spolu. Pak jsem ještě dostal žizeň a jak jsem hledal pití tak sem nemohl najít svačinu. Asi sem jí nechal doma. Chtěl jsem se pro ní vrátit, ale Eliška mně řekla že se se mnou poděli o svojí. Tak sme pokračovaly v cestě a došly jsme aš do školi kde jsme se potkali s ostatníma spolužákama

Ráno mě budí maminka. Obleču se a jdu na snídani. Vyčistím si zuby a sbalím si svačinu. Odcházím s maminkou. Před domem mi maminka dá pusu. Jde na tramvaj a já jdu sám do školy. Jdu kolem sousedů a vedle je škola. Před školou jsou světla, co vypadají jako pastelky. Moc se mi líbí. Vejdu do školy a jdu do šatny.

- rukou to byla polovina A4

- není moc co popisovat, protože škola je vedle sousedního domu, proto jsem přidala popis rána

- krátké věty, kluci toho moc nenamluví – v 1. třídě je popis cesty do školy asi moc neosloví (popis

Popis cesty do školy pohledem kluka v 1. třídě

Maminka mě vzbudila ráno, že musíme spěchat. Dala mně i bráchovi čaj a kuličky s mlíkem. Pak mě poslala čistit si zuby, mezitím mi nachystala, co si mám obléct do školy. Vzal jsem si svačinu. Matěj mi pořád nadával, že mi to trvá. Z domu jsme vyběhli, když kolem nás projížděl autobus. Běžel jsem a spadla mi rukavice. Matěj doběhl k autobusu první a domluvil řidiči, ať na mě počkají, než ji zvednu. V autobuse jsem seděl s Frantou. Má nové auto a vzal ho potají do školy, i když se to nesmí. Když jsme vystoupili, začalo sněžit. Chytil jsem do pusy sníh, protože Franta mi nechtěl to auto půjčit. Už s ním kamarádit nebudu. Od zastávky je to do školy přes přechod, kde vždycky stojí ti policajti ve žlutých vestách co září a zastavují kvůli nám auta. To se mi líbí. Ale mně by byla zima. Za přechodem je chodník ke škole. Před školou máme stromy. Všechno listí je už ale zapadané sněhem. Všichni spěchají. Mně baví, jak mi pod nohama křupe sníh a někdy se kloužu, když se Matěj nekouká. Jinak mě pořád napomíná a říká, že mě musí hlídat. Před školou už na mě čeká Vojta. To je můj kamarád a společně jdeme do školy.

Popis cesty do základní školy očima chlapce z první třídy

Cesta do mé školy je poněkud delší, protože bydlím až na konci vesnice. Je to asi kilometr daleko, aspoň tak mi to mamka říkala. Nejprve jdu po dlouhé ulici, které říkáme hlavní. Jezdí po ní hodně aut a často i rychle. Naštěstí je tu chodník, tak chodím po něm. Ulice vede z kopce. Tím pádem se po ránu moc nenadřu (ale odpoledne už jo). Když sejdu z kopce, dostanu se na velkou křižovatku. Nejprve musím přejít přes přechod na levou stranu ulice, protože to mám tak rozkázané od mamky. Potom jdu zas nějakou dobu rovně. Teď už ale nejdu z kopce, ale hezky po rovině. Často se dívám do zahrádek, co tam komu roste. V zimě se dívám i do rozsvícených oken a pozoruju, jak to mají lidé doma zařízené. Zastávkou na cestě do školy je obchod napravo, ve kterém si občas kupuju koblížek na svačinu. U obchodu mám dvě možnosti. Buď půjdu furt rovně po „staré“ ulici kolem obecního úřadu, nebo u obchodu zahnu doprava a půjdu „novou“ ulicí. Většinou jdu tou novou, protože v ní bydlí moje kamarádka. Jo a taky vede z kopce, na rozdíl od té „staré“. Hlavně když jdu, tak krásně vidím na školu a už z dálky poznám, kdo už před školou stojí. Když jdu občas pozdě, paní uklízečka mě vidí, a tak nechá školu odemčenou. Před školou jsou veliké schody. To je můj jediný kopec, který ráno vyšlapu. Pak už jsem ve škole a můžu si sednout.

Moje cesta do školy

Ráno vycházím do školy v 6:30. Vyjdu z domu a zahnu doleva. Když spěchám, protože jsem zaspal, jdu doprava, protože je to kratší. Škola není daleko ani tou delší cestou.

Delší cesta vede kolem hřbitova a kolem kostela. U toho kostela je taková cesta z kopce a když je sníh, tak se tam chodím sáňkovat. Ale teď bude sníh až v zimě. Jdu tou cestou z kopce a jdu kolem hasičky. Hasičku poznám tak, že jsou tam červená vrata a na nich je napsané HASIČI. Ještě se tomu domu říká středisko, protože nahoře v těch vrchních oknech byla paní zubařka, ale už tam není, protože odjela do většího města. U toho střediska zahnu doleva a pořád jdu rovně. Měl bych chodit po chodníku, ale ten chodník není spravený, a tak musím jít po silnici. Silnice je z kostek a dobře se po ní jezdí na kole, ale pěšky se po ní chodí špatně. Potom už zahnu jenom doleva a tam je škola. Kdybych šel pořád rovně, tak dojdu na hřiště.

Kdybych šel zkratkou, šel bych z domu doprava a tam je taková polní cesta, tak tou bych šel rovně a potom bych zahrnul u školky doleva, prošel bych pod stromy a u školy bych už byl, ale musel bych ji obejít, protože bych se dostal na druhou stranu. Ale je to horší cesta, protože když prší, tak je tam bahno a klouže se to tam a jsou tam taky kopřivy. Ale je mnohem kratší.

Takže můžu jít do školy dvěma cestami.

[REDACTED]

Vezmu aktovku na záda a jdu do školy. Zavřu dveře, sejdu po schodech a jdu. Chodím kolem kostela, který je kousek od našeho domu. Je hodně vysoký a natřený bílou barvou. Projdu kolem kamenného kříže, který stojí před kostelem a jdu doleva kolem žluté fary. Jdu po chodníku, u kterého stojí zastávka autobusu, která je na kruhovém objezdu, říkáme mu „točna“, to asi proto, že je to takové kulaté náměstí s domečky okolo. Tady vždycky potkám hodně dětí, které jdou do školy stejně jako já. Některé děti vysedají z autobusu, protože přijíždějí do naší školy z jiných vesnic. Potkám kamarády i z mé třídy, tak jdeme společně, aspoň mi ta cesta rychleji ubíhá. Povídáme si, co jsme dělali o víkendu, kluci hráli fotbal, já jsem byl s rodiči na výletě. Od autobusové zastávky zatočíme trochu doleva, jdeme do kopce kolem domů, vidím další skupinky dětí, které se blíží ke škole. Na křižovatce se dáme doprava a už vidíme naši školu. Je to oranžovo-zelená velká budova, u dveří na nás čeká pan školník, který nás pozdraví a my jdeme do šatny. Jsem zvědavý, co mě dneska ve škole čeká, jestli se dozvím něco zajímavého. Mám rád naši paní učitelku, je moc hodná.

Popis cesty na základní školu z pohledu šestiletého chlapce

Vyjdu ze dveří, obuju si boty a zavážu si tkaničky. Vezmu si aktovku a seběhnu po schodech k dalším dveřím. Za nimi jsou ještě jedny dveře, které jsou strašně těžké. A pak musím projít přes dvorek. Otevřu branku a zavřu ji za sebou. Ta branka vždycky strašně třískne. Přejdu na chodník, po kterém jdou děti nahoru do školky, ale já jdu dolů podél plotu kolem velkého zeleného domu. Sahám na plot a dívám se, jestli není na zahradě sousedů jedna kočka. Když jo, tak na ni zavolám a chvíli si s ní hraju. Jsem vždycky strašně rád, když tam je. Pak ji lákám, aby šla za mnou. Někdy se otáčím a ona za mnou fakt jde, ale nikdy se mnou nedošla až ke škole. Když tam není, tak na ni chvíli volám a doufám, že přiběhne. Ale když za mnou nepřiběhne, tak jdu dál a doufám, že tam bude aspoň až půjdu ze školy domů. Dole se rozhlídnu na obě strany a přeběhnu přes silnici na chodník. Na chodníku je nástěnka s fotkami. Vždycky se u ní zastavím a dívám se na ty fotky. Potom jdu po chodníku dál a na rohu u trafiky zahnu dolů. Jdu přes náměstí a kolem hospody. Dojdu k obchodu a tam už potkám spolužáky, co si šli koupit svačinu. Zavolám na ně a doběhnu k nim a potom už jdeme spolu. Povídáme si a pak se všichni rozhlédneme a přeběhneme přes přechod. Ještě si vybereme, po kterém chodníku poběžíme ke škole. Dáváme si závody, kdo bude u školy první. Před školou si shodíme aktovky na hromadu a hraje si s ostatními dětma. Potom nám řekne pan školník, ať si přestaneme hrát a že máme jít do školy. Tak si vezmeme aktovky a pomalu jdeme.

Cesta do školy očima chlapce z první třídy

Dnes je pondělí a já musím jít do školy. Jako každý školní den opouštím náš dům v 7 hodin ráno, ale tentokrát je to jiné, protože po měsíci jdu poprvé sám bez mámy. Hned, jak otevřu dveře, ucítím studený závan podzimního větru, listí na stromě před naším domem se začíná zabarvovat žlutě. Vydávám se doprava a procházím naší ulicí, kterou z obou stran lemují menší rodinné domky, každý jiné barvy. Na ulici je neobvykle rušno, protože i ostatní děti se vypravují do školy, některé jedou s rodiči autem, s některými se rodiče loučí u dveří, některé za sebou samy zamykají a vydávají se na cestu. Na rohu ulice se potkávám s mým kamarádem Petrem, naše cesta pokračuje vlevo, kde se dostáváme na okraj vesnice k hlavní silnici, za několik minut už čekáme v prosklené zastávce na autobus. Přesně o čtvrt na sedm přijíždí modrobílý autobus, pomalu do něj nastoupím, pozdravím starého vousatého řidiče, u něhož si koupím jízdenku. V autobuse už sedí několik mých spolužáků i žáků, které vůbec neznám, usadím se s Petrem v zadní části autobusu. Ještě chvíli nastupují ostatní, autobus je téměř plný a konečně se vydává na cestu. Projíždíme okolo čerstvě zoraných polí, na jejichž okrajích stojí stromy, ze kterých se na zem snáší nažloutlé listí. Cestou zastavujeme ještě ve třech vesnicích, kde nabíráme další cestující. Po 20 minutách přijíždíme do města na autobusovém nádraží. Takových autobusů jako je ten náš zde zastavuje hned několik, z každého vystupuje spousta lidí. Já s Petrem po výstupu z autobusu procházíme nádražím, až se dostáváme na jeho konec, zde přecházíme po přechodu a jdeme podél řeky. Po chvíli dorážíme k mostu, přes něj se dostáváme k naší škole, což je velká žlutá budova se spoustou bílých oken. Dveře nám otevírá usměvavá paní školnice.

Cesta to školy očima šestiletého chlapečka

Chce se mi spát. Jejda, to je zima. Mně se tak nechce. Ale musím. Ach jo, zapomněl jsem si svačinu. A zapomněl jsem Lukášovi vzít ten spinner, co mi půjčil. Musím se vrátit. To je otrava. Kde mám klíče, snad jsem si je taky nezapomněl. Ne, dobré. Hele, kočka. Čičii. Ta svačina se mi už skoro ani nevejde do tašky. Mám zbytečně moc učebnic a sešitů. Tak jdu do školy konečně... fakt se mi nechce. Ještě, že bydlím kousek od školy. Anička musí dojíždět autobusem. To bych nechtěl. Cože, ono prší. Zapomněl jsem si deštník. Už se nevracím. Dám si aspoň kapuci. Ono prší čím dál víc. Mamka, kdyby mě viděla... hele, kaluž. Rozvázaly se mi tkaničky. Super, teď jsem si je přišlápl. Jsou celé mokré. Aspoň si je zavážu. Dnes ta cesta vůbec neutíká. Škoda, že je Mirek nemocný. Vždycky chodí ráno se mnou, to je lepší. Asi budu za chvíli taky nemocný. Jsem úplně mokrý. Mamka by mě zabila. Ještě, že už je v práci a nevidí mě. Ale babička mě možná uvidí z okna. Už budu u jejího baráku. Musím být rychlý. Utíkám, honem... fuj, teď mám kalhoty celé postříkané od bláta. Radši už utíkat nebudu. Jsem skoro ve škole. Studí to, měl bych se převléct. Ale nevím do čeho. Paní učitelka mi poradí. Už jsem tu.

Cesta do školy očima chlapečka z 1. třídy

Moje cesta do školy je hodně dlouhá. Občas jezdím autem s maminkou, ale častěji musím chodit sám pěšky. Náš pes mě vyprovází kolem plotu a mává mi ocáskem.

Od domu půjdu doleva a dostanu se k hlavní silnici. Poté se vydám doprava a po chodníku půjdu až k autobusové zastávce, která se nachází uprostřed vsi. Cestou jsem minul dům, na jehož zahradě byl zlatý retrívr – štěkal na mě a trochu se ho bojím. Dále jsem šel kolem autoservisu, kde bylo několik kamionů a traktor. Ten se mi moc líbil. Ještě jsem si v parku posbíral pár kaštanů do kapsy. U autobusové zastávky je přechod. Musím dávat velký pozor a pořádně se rozhlédnout, aby mě něco nepřejelo. Hurá! Nejnebezpečnější část cesty mám za sebou. Nyní projdu přes náves – je celkem dlouhá, ale cestu si krátím tím, že kopu do spadanych borovicových šišek. A teď už mě čeká jen dlouhý kopec ke škole. Uprostřed kopce bydlí můj kamarád, z dálky na mě mává. Vyzvednu ho u jeho domu a společně pokračujeme dál ke škole, kde už na nás čeká paní učitelka.

Cesta do školy

Už je zase ráno, čas vyrazit do školy. Ve tři čtvrtě na osm vycházím z domova. Mám to do školy asi tak pět minut. Normálně mě cesta baví, ale dneska prší, tak se mi tam moc nechce. Většinou se mnou chodí Tonda, ale tenhle týden je nemocný. Tak jdu sám.

Vyjdu z našeho baráku a dám se doleva. Na rohu ulice zahnu zas doleva. Jdu kolem Tondovo baráku a koukám, jestli ho nezahlidnu v okně. Tonda tam není, zato ve vedlejším domě na mě zírá stará paní. Pěkně se na mě mračí, jak kdybych něco provedl. Jdu dál a dám se přes přechod a pak za roh na hlavní ulici. Teď jdu dlouhou dobu pořád rovně dolu z kopce. Proti mně pospíchá spousta zamračených lidí. Na silnici je kolona aut. Jeden pán jede na kole a má jen tričko a kraťasy, to by mu maminka dala, co proto. Jdu dál rovně kolem kostela, koukám na odpadky, co se povalují na zemi. Je tu obal od čokolády. Jdu dál až k přechodu, kde čekají policisti. To musí být hrozná nuda, tu furt hlídat. Už je tu spousta žáků, koukám kolem, jestli někoho neznám. Přecházím přechod a potkávám Martina a Alenku, tak jdeme spolu. Martin má nový super boty. Takový bych chtěl taky, ale mamka říká, že jsou moc drahý. Že je to prej zbytečný, že mi stejně vyroste noha. Jdeme s Martinem a Alenkou dál rovně do školy, už zbývá jen kousek. Všude je plno žáků, je tu pěkněj kravál. Mezi auty se toulá kočka. Ta se má, že nemusí do školy. I když se dneska se docela těším na matiku. A taky na oběd.

Poslední přechod, bacha na auta, našťěstí zastavily. Martin se ani nerozhlídnul. Prodíráme se s Martinem k hlavnímu vchodu. Alenka se někde zapovídala s holkama. Už jen projít hlavním vchodem a jít do šaten a sundat si boty a jít do třídy.

Jsem Toník a chodím do první třídy. Bydlíme na ulici Klusáčkova. Maminka mě ráno vzbudí a udělá mi snídani. Venku je ještě pěkně, ale já musím mít na hlavě čepici. Nemám to rád. Každé ráno před domem potkáme pana Matlacha a jeho psa Žeryka. Jmenuje se Žeryk, ale vždy na nás škaredě štěká a cení zuby. Mám z něj strach, protože se bojím, že mě sní. Myslím si, že panu Matlachovi to dělá radost, když na nás Žeryk štěká. Od domu pokračujeme ulicí nahoru kolem dětského hřiště, někdy když je čas, mi mamka dovolí si chvilku hrát. Většinou spěcháme, aby maminka mohla brzy do práce. Nejraději mám takovou zelenou houpačku, protože se na ní dá houpat hodně vysoko. Maminka to nevidí ráda, protože se o mě bojí a myslí si, že bych si ublížil. Jenže já nejsem už malý kluk, už chodím přece do školy, umím se podepsat a pamatuji si telefonní čísla na maminku i tatku. Táta říkal, až je budu umět z paměti, tak budu dost velký, že spolu pojedeme na pánskou jízdu. To prý je víkend úplně bez mamy.

Kousek za hřištěm je přechod přes cestu. Tohle je nejnebezpečnější místo mojí cesty do školy. Tady musím dávat hodně pozor, ale už jsem se naučil pořádně rozhlédnout. Za přechodem je pekárna, kde mi občas mamka kupuje svačinu, když ji nestihne nachystat. Svačina od maminky je lepší, tady mají jen pár koláčů a buchet. Kdežto maminka mi nachystat větší a jak říká máma, tak i zdravější. Navíc táta říká, že pořádný chlap ze mě nebude, pokud budu jíst jen buchty. U pekárny obvykle potkáváme Aničku s její maminkou. Anička je nejpěknější ze třídy. Sedím v lavici za ní a vždy jsem rád, když se na mě otočí a usměje se na mě. Potom projdeme poslední ulicí a jsme u školy. Tady bývá už spousta dětí a rodičů. Mamka mi většinou dá tady pusu a spěchá do práce. Já vždy jdu ke vchodu za kluky, kteří tam už taky čekají sami bez rodičů. Maminka říkala, že ještě měsíc a potom budu chodit už sám. Jsem přece velký chlap.

Ráno jdu vždycky na autobus. Jede v sedm pět. Někdy mi pan řidič zastaví u nás před brankou. To mi pak stačí seběhnout dolů od domu. Někdy musím na zastávku u lípy. Lípa roste na zahradě domu naproti zastávce. Je hodně stará a líbí se mi. Zastávka se ve skutečnosti jmenuje Malejov, ale dlouho jsem to vůbec nevěděl. Když nastoupím, koupím si lístek do Třemošnice. Pak jede autobus kolem školky na náves. Tam nastupují někteří moji spolužáci a taky paní učitelka Lilková. Té se všichni trochu bojíme.

Cestou se bavím se spolužáky, protože se známe už ze školky. Cesta do Třemošnice trvá jenom pět minut. Mezi Běstvinou a Třemošnicí jsou dvě zastávky. Křížovka a Kubíkovy Duby. Někdy tam ale vůbec nezastavujeme. Když dojedeme do Třemošnice, všichni vystoupí. Autobus pak nejede nikam dál, ale vrací se.

Třemošnické autobusové nádraží je ošklivé. Je docela velké, plné betonu, ale moc autobusů tam nejedí. A není tam žádná příroda. Jenom mezi dlaždicemi na jednotlivých zastávkách občas roste plevel.

Když jdeme od autobusu, musíme nejdřív přejít silnici. Je z kostek, takže po ní auta jezdí pomalu. (Ale je jich tam docela dost, se tamtudy jede ke zdravotnímu středisku.) Jdeme po chodníku kolem zahrad, odbočíme doleva a dojdeme ke Zlatému potoku. Jdeme kousek kolem něj, pak ho přejdeme a pokračujeme na jeho druhé straně až ke škole. Ulice, po kterých chodíme, jsou ošklivé. Asfalt je rozbitý a chodníky ještě víc. Aspoň, že kolem potoka jsou stromy.

Škola stojí na ulici, která končí v lese. Vlastně stačí jít jenom chvilku, abychom tam došli. Moc tam ale nechodíme. To je mi trochu líto. Ale vždycky jdu lesem aspoň cestou ze školy. To totiž autobus staví jenom na návsi, takže jdu domů Álejí a Lesíkem.

Každé ráno mě maminka budí v sedm hodin a chystá mi snídani. Nejraději mám rohlík s máslem a se šunkou a k tomu ovocný čaj. Nasnídám se a jdu do koupelny vyčistit si zuby a umýt si obličej. Když se vypravím, odcházím z domu a jdu po dlouhém chodníku. Na levé straně jsou bytovky a na pravé straně je školka pro malé děti. Chodím pokaždé stejnou cestou. Po cestě na chodníku v protisměru potkávám maminky, jak vedou své malé děti do školky. Některé děti mají šťastný výraz, jde vidět, že se do školky těší. Jiné děti pláčou a maminky je za sebou vláčí a jsou našťavané. Já jdu sám, na zádech mám těžkou kabelu. Přál jsem si ji dostat na Vánoce. Má modrou barvu a je na ní fotbalista. Ježíšek mi ji přinesl. Mám z ní radost. Na chodníku potkávám i pejsky se svými pány a paničkami. Někteří pejsci si mě očuchávají, s jedním se kamarádím a každé ráno si ho při cestě do školy hladím. Jmenuje se Max. Jdu také kolem velké bílé haly, kam občas chodíme se školou a hrajeme tam fotbal, florbal nebo nějaké míčové hry. Taky se v této hale pořádají školní soutěže. Na konci dlouhého chodníku zatočím doleva a tam už na mě čekají kámoši Honza s Matějem. Řekneme si „zdar“ a jdeme společně do školy. Vyjdeme pár schodů a před námi už vidíme naši základní školu. Je velká. Dáváme si závody, kdo dřív bude u vchodových dveří. Poté jdeme do šatny, dáme si přezůvky a boty si necháme v šatně. Každá třída má svoji šatnu. Cesta do školy mi trvá tak šest minut, protože bydlím opravdu kousíček. Na Sídlišti. Bydlíme tam s maminkou a tatínkem od té doby, co jsem se narodil. Doma se mi líbí.